

Elf juli-viering VKRL 2015

Welkomstwoord voorzitter

Vrienden Vlamingen,

Er liggen historische verkiezingen achter ons. Zo werden ze toch op voorhand met veel bombarie aangekondigd. En ja, ze zijn ook historisch geworden. Juist omdat we onze afspraak met de geschiedenis helaas gemist hebben...

Een nationale feestdag is voor vele naties de herdenkingsdag bij uitstek van een groots moment in hun vaderlandse geschiedenis, niet zelden de onafhankelijkheid. Maar ook een heroïsche veldslag kan volstaan. Voor ons is dat jammer genoeg nog steeds de herdenking van de Guldensporenslag in, men zegge en schrijve: 1302...jawel, al meer dan 700 jaren des Heren geleden.

Niet dat we sindsdien geen successen meer hebben laten optekenen. Onze hele middeleeuwen en, wat heet, nieuwe tijden sindsdien staan bol van bezettingen en bevrijdingen, maar waarbij het resultaat enkel was dat het graafschap Vlaanderen verkaste van het ene hertog- of vorstendom naar het andere koninkrijk, voor wie onze contreien enkel als koloniaal gebied of wingewest fungeerden.

Tot de Belgische Revolutie uit 1830, straks ook al 200 jaar geleden, helaas tot op vandaag ons lot bezegelde. Andermaal hebben we een moeizame ontvoogdingsstrijd moeten voeren, met soms kleine overwinningen, maar vaak zware nederlagen.

Er is onder meer het triestige feit dat we nog steeds onze eigen sociale zekerheid niet beheren, met als gevolg dat we nog steeds jaarlijks voor miljardenbedragen een gemeenschap moeten onderhouden – de Franstalige dus – die niet alleen grotendeels teert op deze gigantische overdrachten, maar daar ook hun maatschappijmodel en –visie volledig naar gericht heeft. Onze gastspreker zal overigens straks op enige ontluisterende details daarvan verder ingaan.

Er is nochtans een ander Zuidoost-Europees land dat vandaag wel moet ondervinden – weliswaar niet zonder slag of stoot, maar toch – dat jarenlang profitariaat op een dag, vroeg of laat, echt wel tot zijn einde komt... En dat het dan nog wel Europa is, de Europese Unie, die de lat erop legt. Diezelfde Europese Unie die de mond o zo vol heeft van behulpzaamheid en solidariteit. Diezelfde Europese Unie die ons ons ontluikend onafhankelijkheidsdenken, of toch zelfstandigheidsdenken zo miskent, misprijst, en met alle mogelijke middelen probeert te onderdrukken.

En het is niet alleen pijnlijk te moeten vaststellen dat door de eeuwen heen niet alleen vijandige, minstens overheersende mogendheden ons doen en laten opgelegd hebben, maar vooral dat de meeste tegenwerking altijd uit eigen rangen is gekomen, en blijft komen. Linkse of links georiënteerde politici die hun eigenbelang – want daar is het hen uiteindelijk steeds om te doen – duidelijk beter in een unitair België verzekerd en verankerd zagen en zien dan in een onafhankelijk of zelfstandig Vlaanderen. Met een mediameute en een culturele sector – uiteraard nu eenmaal belangrijke klankborden in vrijgevochten samenlevingen – die steevast om den brode meehuilen.

En alles wordt in de strijd gegooid van de krampachtig te bewaren eenheidsworst.

Rode Duivels die het – eindelijk... – eens goed doen, gedaan hebben tenminste, over scorende acteurs (actrices) en charmezangers die meteen ook gewillig ingezet worden om dit Belgische onland op te hemelen, tot internationale paradepaardjes zoals ons groots B-Fastteam, dat onmiddellijk, stande pede, hals-over-kop ingezet kan worden, en ook wordt, om de medemens-in-nood waar ook ter wereld bij te springen. Maar dat uiteindelijk geen poot, in casu een vliegtuigwiel, aan de grond krijgt, want...oeps, niet bij wat werkelijk nodig was: een tent blijkbaar... Excuseer: veldhospitaal...

Dit alles overgoten met emotioneel verpakte, maar wel op de eenvoudige Vlaming inwerkende slogans als: België is de oplossing (en wij, Vlamingen met splitsingsdrang, het probleem dus...), en: we zouden toch solidair en verdraagzaam moeten zijn (we zijn dat nog niet genoeg of zo ???).

En als ook dat niet werkt, dan maar de man spelen; op de boodschapper schieten. Nationalisme – tenminste òns nationalisme – is individualistisch, a-sociaal, anti-democratisch, anti-solidair... Nee, erger nog: het is vreemdelingenhatend, islamfoob, facistoïde... neo-nazistisch.

En zo is weer een jaar rustig voorbijgekabbeld. Veel viel op communautair vlak ook niet te beleven. De alomgevreesde verkiezingsoverwinnaar heeft zich immers heel rustig gehouden. Links en rechts een grom, een klauwuithaal naar coalitiepartners die de stokebrandjes toch niet kunnen laten, maar bovenal werd in peis en vree met 'les amis du sud' verder geregeerd, en werden zij onophoudelijk verder op hun wenken bediend. Kijk, we zijn toch de kwaadsten nog niet?

Op Europees en wereldvlak viel dan ook meer nieuws te rapen. Terwijl in de geallieerde landen een 4 jaar-durende herdenking van de 100ste verjaardag van 'De Grote Oorlog' op poten gezet wordt,

doordrongen van vingerwijzingen naar al wie het politiek correcte en dan vooral belgicistische establishment niet of niet voldoende gunstig gezind èn onderhorig is, en in één adem als fascist en neo-nazi gebrandmerkt wordt, staan in de puinhoop van Arabische Lenten en andere door wereldheerser Amerika met bommen en drones kapotgeschoten ruïnes, nieuwe terreurlegers op, gevoed door een duivels jihadisme dat meer en meer stuurloze mensen en vooral jongeren in zijn macht krijgt, en die tussen het genadeloos en barbaars afslachten van tegenstanders, of gewoon niet-medestanders, en het gewetenloos ontvoeren en onderwerpen van honderden, honderden – alstublieft, jonge kinderen door, onomwonden de totale vernietiging van onze westerse beschaving als ultieme doel voor ogen gesteld hebben. En dat ze op komst zijn, zullen we geweten hebben, in Tunesië, Lyon en Parijs, maar ook al in ons eigen Verviers, en een volgende keer zal het nog dichterbij zijn.

En de media en de politici; ze stonden erbij en keken ernaar. We hebben alles onder controle, prevelen ze alsmaar. Ze hebben juist niks onder controle...

Maar vrienden, wij zijn hier vandaag samen, als overtuigde en volhardende Vlaamsgezinden, om onze jaarlijkse feestdag te vieren. En ik wil u dan ook graag welkom heten op deze intussen reeds 6de editie door onze Vlaamse Kring Regio Leuven georganiseerd, en waarvoor we al voor de 3de maal in zaal Patmos van Abdij van Park te gast mogen zijn, waarvoor uiteraard onze dank.

Tussendoor maak ik ook graag van de gelegenheid gebruik om onze Kring zelf, een feitelijke en erkende vereniging – erkend door de Vlaamse Volksbeweging en de provincie Vlaams-Brabant – een vereniging van gedreven vrijwilligers die in Leuven en daarbuiten intussen ook reeds 6 jaar lang talrijke socio-culturele evenementen organiseerde van heel uiteenlopende aard, maar waarvan deze jaarlijkse elf juli-viering onmiskenbaar het hoogtepunt is.

Als gezegd, de Vlaamse Kring Regio Leuven, steunt op enthousiaste vrijwilligers, die zich elke activiteit opnieuw en onbaatzuchtig inzetten om u een mooie en onvergetelijke namiddag of avond te bezorgen. En dat gaan ze ook vandaag weer, met dezelfde inzet, voor u doen. Graag voor hen een warm applaus.

APPLAUS

Onze gastpreker is algemeen directeur van het Vlaams & Neutraal Ziekenfonds, waar we uiteraard allemaal al lid van zijn...of dat vandaag zeker zullen worden.

Hij zal de omvang en complexiteit van de sociale zekerheid uitvoerig uit de doeken doen. Uiteraard staat hij ook stil bij de verschillende uitdagingen en argumenten voor een eigen Vlaamse sociale zekerheid. De jaarlijkse geldstroom van meer dan 10 miljard EUR naar Wallonië is immers niet de enige reden voor deze Vlaamse eis.

Vlaanderen moet in de eerste plaats een eigen sociaal beleid kunnen voeren, aangepast aan de noden en behoeften van de Vlaamse bevolking (met eigen klemtonen). Want ja, er is zeker ook sprake van een verschillende medische cultuur tussen Noord en Zuid.

Om een écht doeltreffend gezins- en bejaardenbeleid, gezondheids- en tewerkstellingsbeleid te kunnen realiseren, zijn homogene bevoegdheidspakketten een absolute noodzaak. De raakpunten tussen sociale zekerheid en de Vlaamse bevoegdheden zijn veel intenser dan deze met de andere federale materies, nl. justitie, defensie, buitenlandse zaken, etc.

En wat heeft het Vlinderakkoord hier al dan niet aan veranderd?

Hij vertrekt het u zelf. Vrienden Vlamingen, een warm applaus graag voor onze gastpreker, Jürgen Constandt.

APPLAUS

Onze gastmuzikante ging vanaf haar zesde naar een kindervolksdansgroep (Repelsteeltje uit Kontich), en daar kwam ze voor het eerst in contact met de accordeon, een instrument dat haar sindsdien niet meer losgelaten heeft.

Thuis was ze de oudste van vijf, en muziek heeft in eenieders leven een belangrijke rol gespeeld. Allen zijn ze muzikaal gevormd en hebben minstens één instrument leren bespelen.

Accordeonlessen volgde ze in Duffel bij Marie-Rose De Weerd. Zij dirigeerde ook zelf in de accordeonclub De Notenbalg, waar ze van de eerste dag zelf ook bij hoorde. Ze veranderde naderhand van stijl doordat haar grootvader een Vlaams Huis had. Daar hoorde ze tal van mooie Vlaamse volksliedjes, die ze voorheen niet echt kende, maar waarvan ze toch meteen vond dat die zeker niet verloren mochten gaan. Ze begon ze dan ook meteen te verzamelen.

Ondertussen overleed helaas haar grootvader en heeft haar vader het café overgenomen. Daar speelt ze zelf nog steeds elke woensdag van de maand, samen met haar zus, intussen al bijna 20 jaar !

Naast deze vaste zangavonden kan u haar ook altijd zelf boeken, als ik het zo mag zeggen. Op afspraak, uiteraard, luistert ze graag uw bijeenkomsten en feestjes van allerlei slag op.

En wat ze muzikaal in huis heeft, is ronduit indrukwekkend. Ze brengt eerst een eigen repertorium en zal daarna ook de samenzang aansturen. De teksten daarvan staan allemaal in uw programma-boekje. Schraap de kelen, neem nog ne goeie slok – ik ga dat ook doen – en zing gewoon uit volle borst mee. Als altijd sluiten we af met de Vlaamse Leeuw, waarna we het eetfestijn openen.

Veel luister- en zangplezier, en uiteraard bovenal een warm applaus voor deze accordeon-virtuoze die reeds voor de 2de maal onze gastmuzikante is: Sabine Torfs.

APPLAUS

